

άσπαλαθώνομαι ἀμάρτ. ὀπαλαθ-θών-νομαι Ρόδ. ὀπαλαθ-θών-νομαι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπάλαθος.

Πληγώνομαι ἀπὸ ἀκάνθας άσπαλάθου.

άσπάλακας ὁ, Λέσβ. άσπάλαγκας Κῶς άσφάλαγκας Θράκ. (Αἰν.) Λήμν. άσφάλαγκας Θράκ. (Μάδυτ.) άσβάλα-κας Θεσσ. (Ζαγορ.) άσκάλ'πας Ἰμβρ. Σαμοθρ. άσπέλεχας Πελοπν. (Μάν.) άσπελεχός Πελοπν. (Γέρμ.) σπέλεχας Πελοπν. (Μάν.) σφάλακας Θράκ. σφάλαγκας Ἡπ. Θράκ. (Περίστασ.) — Λεξ. Βυζ. σπλίχος Πελοπν. (Καρδαμ.) άέλεκα Τσακων. άέλεχα Τσακων.

Ἐκ τοῦ άρχ. οὐσ. ἀσπάλαξ, παρ' ὃ καὶ σπάλαξ καὶ μεταγν. άσφάλαξ καὶ σφάλαξ. Ὁ τύπ. άσκάλ'πας ἔκ τοῦ άρχ. σκάλοψ.

1) Τὸ θηλαστικὸν άσπάλαξ ὁ κοινός (talpa Europaea) τοῦ γένους τῶν άσπαλακιδῶν (talpidae) τῆς τάξεως τῶν τρωκτικῶν (rodentia) Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Περίστασ. κ.ά.) Ἰμβρ. Κῶς Λέσβ. Λήμν. Σαμοθρ. — Λεξ. Βυζ.: Φρ. Νὰ κάνης τὴν προκοπὴ τοῦ σφάλαγγα! (άρά) Ἡπ. Συνών. άναβαλλούδα 1, άναβολέας 2, άσπα-λάκι, τυφλοπόντικος, χαμώρυγας. 2) Τὸ θηλα-στικὸν σκίουρος ὁ κοινός (sciurus communis) τοῦ γένους τῶν σκίουριδῶν (sciuridae) τῆς τάξεως τῶν τρωκτικῶν (ro- dentia) Πελοπν. (Γέρμ. Καρδαμ. Μάν.) Τσακων. Συνών. βερβερίτσα. 3) Ἡ νόσος χοιράδες Θράκ. (Αἰν.) Σινών. χελῶνες. [*]

άσπαλάκι τό, ἀμάρτ. σπαλάγκι Θράκ. — ΓΒιζυην. Ἀτθίδ. αὐραι 33.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπάλακας κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν.

Ἀσπάλακας 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' άν.: Ποίημ.

Γιατί, σπαλάγκι θλιβερό, | γιατί τὸν ὄλο σου κωρὸ μέσα 'ς τὴ γῇ θαμμένο;

ΓΒιζυην. ἔνθ' άν.

άσπαλακιά ἡ, ἀμάρτ. άσφαλαγκιά Λήμν. άσκα- λ'πιά Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπάλακας.

Ἡ φωλεὰ τοῦ άσπάλακος. Συνών. άσπαλακότρυπα.

άσπαλακότρυπα ἡ, ἀμάρτ. άσκαλ'πότρυπα Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσπάλακας καὶ τρυπα.

Ἀσπαλακιά, ὁ ἰδ.

άσπάραχτα ἐπίθ. Λεξ. Γαζ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπάραχτος.

Χωρὶς κίνησιν, άτρέμα.

άσπάραχτος ἐπίθ. πολλαχ. άσπάραχτους βόρ. ἰδιώμ. άσφάραγος Κύθν. Μῆλ. άσφάραος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σίφν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. άσπάρακτος.

1) Ὁ μὴ σπαράσσων, ὁ μὴ κινούμενος, άκίνητος, άσά- λευτος ἔνθ' άν.: Ἐπесе άσφάραγος Κύθν. Ἡπόμεινε άσφά- ραος Σίφν. || Ἀσμ.

Μὰ χατζαρὰ δοῦ τίναξε κι άσφάραος εὐρέθη

Ἀπύρανθ. β) Κλινήρης Ἡπ.: Ἐχ' δέκα μέρις άσπάρα- χτους. 2) Τὸ θηλ. άσφάραη οὐσ., ἔλλειψις κινήσεως, άκι- νησία, παραλυσία Κύθν.: Φρ. Ποῦ νὰ σοῦ δώσ' άσφάραη! (νὰ μείνης άκίνητος! Ἀρά). Πβ. άσηκωσιά.

άσπαργάνωτος ἐπίθ. πολλαχ. άσπαργάνοντας βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σπαργανωτός <σπαργανώνω.

Ὁ μὴ διὰ σπαργάνων περιτυλιχθεὶς, ὁ μὴ σπαργανω- θεὶς ἔνθ' άν.: Μωρὸ άσπαργάνωτο πολλαχ.

άσπάργωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. άσπάργωτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σπαργωτός <σπαργώνω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου οἱ μαστοὶ δὲν ἔχουν άφθονον γάλα, ἐπὶ αἰγοπροβάτων: Αἶγμα άσπάργωτη.

άσπαρτα ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπαρτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Χωρὶς νὰ σπαρθῇ, άσπόρως πολλαχ.: Ἐχω άσπαρτα άκόμη πολλαχ. Ἀσπαρτα φυτρώνει ἡ γλιστρίδα Λεξ. Δημητρ.

άσπαρτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) άσπαρτες Σκυρ. άσπαρτους βόρ. ἰδιώμ. άσπειρτος Θράκ. (Αὐδήμ.) Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) άλειριτε Τσακων. άσπερτος Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) άνάσπαρτος Σύμ. άσπαρτας ὁ, Ἀμοργ.

Τὸ άρχ. ἐπίθ. άσπαρτος. Ὁ τύπ. άσπειρτος, κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐνεστ. σπείρω, ὃ δὲ άσπερτος τοῦ σπέρνω.

1) Παθ. ὁ μὴ σπαρεῖς, ἐπὶ άγροῦ κττ. ἔνθ' άν.: Ἀσπαρτος κῆπος. Ἀσπαρτο χωράφι σύνηθ. Χούρα άλειριτη (χωράφι άσπαρτο) Τσακων. Συνών. άσπορος 1. β) Ὁ μὴ σπα- ρεῖς, ἐπὶ φυτῶν σύνηθ.: Καλαμπόκια - κουνκιά - φασόλια ἄ- σπαρτα σύνηθ. || Παροιμ.

Ἀσπειρτα κι άφύτρωτα | κι άπρασινολόγητα

(περὶ άπιθάνων καὶ άβεβαίων πραγμάτων) Θράκ. (Αὐδήμ.) || Αἰνίγμ. Τί εἶναι τὸ άσπαρτο, τ' άφύτευτο, τοῦ κόσμου τὸ βοτάνι; (τὸ ἄλλας) άγν. τόπ. Ἀσπερτο κι άφύτευτο πῶς τρυπᾷ δὴ γῇ καὶ βγαίνει; (ὁ μύκης) Σωζόπ. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ σπεί- ρας ἔνιαχ.: Εἴμαστε άσπαρτοι άκόμη Κέρκ. Συνών. άσπο- ρος 2. 3) Τὸ οὐδ. άσπαρτο καὶ τὸ άρσεν. άσπαρτας οὐσ., τὸ φυτὸν ἡρύγγιον τὸ άρουραῖον (eryngium campestre) τοῦ γένους τοῦ ἡρυγγίου (eryngium) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae) Ἀμοργ. — Λεξ. Δημητρ. Συνών. άγκαθὰ 4, τῆς άγάπης βοτάνι, μοσκάγ- καθο, φιδάγκαθο.

άσπασμός ὁ, λόγ. κοιν.

Τὸ άρχ. οὐσ. άσπασμός.

1) Φίλημα, προσκύνημα, ἐπὶ εἰκόνων άγίων ἢ νεκροῦ: Δίνω τὸν τελευταῖον άσπασμὸ 'ς τὸ νεκρὸ ἢ 'ς τὸ λείψανο (ἔκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς φρ. «δεῦτε τελευταῖον άσπασμὸν δώμεν κτλ.» Συνών. άνάσπασμα (II), άνασπασμός. 2) Πρόσρησις, χαιρετισμός: Πρόσφερε τοὺς άσπασμούς μου 'ς τὸν δεῖνα. Ἐχεις άσπασμούς άπ' ὅλους. Τοὺς άσπασμούς μου (ἔνν. δέξου ἢ λάβε). Συνών. προσκύνημα, χαιρε- τισμός.

άσπαστα ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άσπαστος.

Χωρὶς σπάσιμον, άθραύστως.

άσπαστος ἐπίθ. σύνηθ. άσπαστους βόρ. ἰδιώμ. ἄ- σπαγος ἔνιαχ. άσπασος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ ἐπιθ. σπαστός.

1) Ὁ μὴ θραυσθεὶς, άθραυστος, άρραγής, ἡ ὁ μὴ δυνά- μενος νὰ θραυσθῇ ἔνθ' άν.: Ἀσπαστος βῶλος. Ἀσπαστη πέτρα. Ἀμύγδαλα - καρύδια άσπαστα. Ποτήρι άσπαστο. Κλαδιά άσπαστα σύνηθ. Συνών. άτσάκιστος. 2) Ὁ μὴ πα- θὼν σπάσιμο, ὁ μὴ ἔχων κήλην Λεξ. Δημητρ. 3) Ἀδια- κόρευτος πολλαχ.

άσπερδς ἐπίθ. Θήρ. άσπηρδς Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άσπα καὶ τῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ άνήκων εἰς τὴν άσπαν, τὴν Θηραϊκὴν γῆν Θήρ.

2) Τὸ άρσεν. οὐσ., μεγάλη πέτρα τοποθετημένη ὀρ- θίως Ἰκαρ.

